

LBRIS

We know
books

HANS URS VON BALTHASAR

O PRIMĂ PRIVIRE ASUPRA
ADRIENNEI VON SPEYR

Traducere din limba germană de
Maria-Magdalena Anghelescu

Galaxia Gutenberg
2023

Colecția HANS URS VON BALTHASAR
este coordonată de ALIN TAT

Erster Blick auf Adrienne von Speyr

© Johannes Verlag, Einsiedeln, c. 1968, 41989

© 2023 by Editura Galaxia Gutenberg

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VON BALTHASAR, HANS URS

O primă privire asupra Adriennei von Speyr / Hans Urs von Balthasar

Târgu-Lăpuș : Galaxia Gutenberg, 2023

ISBN 978-630-6524-23-5

L. Anghelescu, Maria-Magdalena (trad.)

www.galaxiagutenberg.ro

Editura Galaxia Gutenberg

435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11

Tel.: 0733-979383, 0723-377599

E-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

CUPRINS

Cuvânt înainte.....9

Partea I

VIAȚA, MISIUNEA ȘI OPERA ADRIENNEI VON SPEYR

<i>I. Viața</i>	15
Sursele.....	15
Prima tinerețe.....	16
La <i>Gymnasium</i> în La Chaux-de-Fonds.....	20
Trei ani de boală.....	21
La <i>Gymnasium</i> în Basel.....	23
Studiul medicinei.....	24
Căsătoria.....	26
Convertirea.....	27
Ultimii ani.....	34
Moartea.....	40
Caracterul.....	44
<i>II. Misiunea teologică</i>	47
1. Atitudinea fundamentală.....	48
2. Locul teologic.....	54
Ascultarea Fiului.....	55
Viața trinitară.....	57
Lumea rugăciunii.....	58
Taina Sâmbetei Mari.....	61
3. Extensii harismatice.....	65
Ascultarea bisericească și funcția eclezială.....	66
Rugăciunile sfinților.....	68
Pius al X-lea (1835-1914).....	72
Mercier (1851-1926).....	74
Edith Stein (1891-1942).....	75
Multiplicitatea spiritualităților în Sfânta Scriptură.....	78
Plasa pescarului.....	79
Dogmatică experimentală.....	82
Teoria misticii.....	84
Apocalipsa.....	86

LBPRIS We know books	90
Intrucuparea	90
<i>III. Opera</i>	93
Structura opereii	93
Lucrări existente în manuscris	98
Lucrări dictate	100
a) Despre Sfânta Scriptură	100
b) Alte scrieri	102
c) Cele 12 „Volume postume”	104
Articole publicate	106

Partea a II-a

DECLARAȚIILE ADRIENNEI VON SPEYR DESPRE EA ÎNSĂȘI

1. Viziunea Maicii Domnului	111
2. Întâlnirea cu Ignățius	112
3. În ajunul convertirii	114
4. Adrienne despre propriile ei declarații despre sine	116
5. Relația Adriennei cu moartea	118
6. Rugăciunea Adriennei când era mică	123
7. Despre devenirea iubirii aproapelui în copilăria Adriennei	124
8. Dezvoltarea relației dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapelui în tinerețea Adriennei	130
9. Adrienne și Sfânta Scriptură	139
10. Ceea ce-i este rezervat	145
11. O conversație cu tânăra de cincisprezece ani	147
12. Certitudini	148
13. Cele trei mari haruri ale vieții	151
14. Atitudinea de rugăciune dinaintea convertirii	154
15. Relația Adriennei cu greșelile oamenilor	161
16. Adrienne și mărturisirea	165
17. Atitudinea mărturisitoare a Adriennei	167
18. Adrienne și sfinții	174
19. Adrienne, sfinții și misiunea	181
20. Atitudinea interioară a Adriennei	183

Partea a III-a

ADRIENNE VON SPEYR – RUGĂCIUNI

I. Rugăciunile pământului	190
1. Rugăciunea de dimineață	191
2. Rugăciune la începutul Liturghiei	192
3. Rugăciune înainte de predică	193
4. Rugăciune după împărtășire	194
5. Rugăciune de seară	196
6. În fața tabernaculului	197
7. Rugăciune către cel înviat	199
8. Rugăciune pentru primenirea Duhului	200
9. Rugăciune pentru indiferență	201
10. Rugăciune de recunoștință după mărturisirea de la sfârșitul anului	202
11. Rugăciune în temporalitate	204
12. Prin Maria către Hristos	205
13. Rugăciune pentru folosirea corectă a bolii	207
14. Rugăciune pentru vremuri de oboseală	208
15. Rugăciunea unei călugărițe bătrâne	208
16. Rugăciune la apropierea morții	209
17. „Suscipe” al Sf. Ignățiu	210
18. Rugăciune învățată de Adrienne de la Sf. Ignățiu	213
19. Rugăciune pentru statornicie	214
20. Rugăciune pentru cei care s-au întors de la credință	215
21. Rugăciune pentru eliberarea de sine însuși	216
22. Rugăciune pentru disponibilitate	216
23. În timpul patimilor	217
24. Predarea celor pe care nu le am	217
II. Rugăciunile cerului	219
1. „Slava lui Dumnezeu o lumina și făclia ei era Mielul”	219
2. „Zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie, și în ele douăsprezece nume ale celor doisprezece Apostoli ai Mielului”	220
3. Cartea vieții a Mielului	228
4. Mulțumire pentru Apocalipsă	229
5. Rugăciune de închinare a slujitorilor în fața tronului lui Dumnezeu și al Mielului	230

6. „Domnul Dumnezeu este lumina voastră”	232
7. Tatăl nostru.....	233
8. „Eu sunt cel dintâi și cel de pe urmă”	237
9. „Și cel ce aude să zică: vino!”	238
Considerații finale	239
Adrienne von Speyr în acest ceas al Bisericii.....	239
Cum trebuie citită Adrienne von Speyr?	242

CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte este o mărturie. Căci descrie ceea ce am trăit în cei douăzeci și șapte de ani de colaborare strânsă cu Adrienne von Speyr – timp de mai bine de cincisprezece ani am locuit sub același acoperiș. Este o relatare foarte sumară – într-adevăr doar o „primă privire” –, în spatele căreia stă un mare număr de însemnări nepublicate. Relatarea nu este menită să facă reclamă, ci doar să aducă la cunoștință. Nu pot împiedica pe nimeni să pună la îndoială veridicitatea afirmațiilor mele; vor exista și dintre aceia interesați de neadevărul lor, pentru care „nu poate să existe ceea ce nu trebuie să existe”. Așa cum vor exista și mulți alții care vor încerca să le „lămurească” cu metodele psihologiei adâncurilor, crezând că astfel le vor face chipurile inteligibile sau le vor da la o parte ca extrem de „demodate” și prin urmare neinteresante și incredibile. Și, în fine, și cei care vor fi scandalizați de o harismă care – chiar dacă se dovedește ca atare – nu este conformă tendințelor curente ale creștinismului actual. Tuturor acestora trebuie să le spun dinainte că nu mă deranjează cu nimic contradicția lor (în sensul 1 Corinteni 4,1sq.), pentru că pur și simplu fac ceea ce trebuie să fac atunci când prezintă faptele care îmi sunt cunoscute, și voi continua să le prezint, mai ales să le supun evaluării Bisericii, la a cărei judecată mă supun firește în toate privințele.

I. VIAȚA

SURSELE

Cinci serii de documente pot oferi informații despre viața Adriennei von Speyr:

1. O autobiografie manuscrisă alcătuită de ea la rugămintea mea, pe 284 de file de format mare, care nu ajunge însă din păcate decât până la al douăzeci și patrulea an al vieții sale și povestește tinerețea ei din perspectiva specială a evoluției religioase a femeii de la cincizeci la șaiszeci de ani cu o putere a memoriei de o prospețime și o precizie uimitoare. Această lucrare a apărut în toamna lui 1968 cu titlul „*Aus meinem Leben*” [= *Din viața mea*].

2. O autobiografie total diferită („*Geheimnis der Jugend*” [= *Secretul tinereții*]), pentru care a trebuit să o transpun în ascultare la nivelul conștiinței copilăriei și adolescenței ei și în care povestește în parte aceleași întâmplări din perspectiva copilei și a adolescentei, iar în parte relatează niște lucruri pe care aproape că le uitase total. Căutarea lui Dumnezeu devine mult mai clară în această lucrare. Iar prezentarea se întinde – la final în marșuri forțate – până în anul convertirii 1940.¹

¹ Între cele două biografii există unele divergențe de cronologie nesemnificative, pe care nu le pot armoniza singur. Ele se pot datora faptului că niște mici evenimente s-au deplasat în memoria femeii în vârstă,

3. Începând cu anul 1940 există – mai ales pentru primul deceniu – jurnalele mele.

4. Pentru întreaga viață și sensul ei există numeroase declarații individuale ale Adriennei, din care o selecție va fi prezentată în cartea de față.

5. Prietenii, rudele, cunoscuții, foștii ei pacienți ar putea, fără îndoială, să contribuie cu multe altele, iar în plus va trebui avută în vedere și bogata ei corespondență.

PRIMA TINEREȚE

Adrienne s-a împotrivit îndelung să se nască, iar mai târziu a crezut că durerea pe care i-a provocat-o atunci mamei sale a fost unul dintre motivele tensiunii puternice dintre ea și mama ei, care a existat încă de la început și a durat până aproape de moartea mamei sale. A fost și a rămas decenii la rând copilul neiubit de aceasta; abia atunci când a devenit un medic cunoscut în orașul ei și, rând pe rând, soția a doi profesori respectați, mama ei, care poseda de altfel calități excelente, a trebuit să recunoască și ea că Adrienne nu era de fapt copilul total eșuat; permanenta bunătate a Adriennei față de mama ei a făcut restul, pentru a o cuceri în ultimii ani total în favoarea ei. Dar de mai multe ori am auzit-o în vis strigând-o cu disperare pe mama ei.

A venit așadar până la urmă pe lume în 1902, în La Chaux-de-Fonds, orașul auster din Jura situat la 1000 m

precum și faptului că narațiunea din a doua biografie pune accentul pe respectivele stări de moment, și nu atât pe succesiunea în timp.

deasupra nivelului mării, ca al doilea copil al medicului oftalmolog din Basel Theodor von Speyr, care își deschisese cabinetul acolo, și al soției sale Laure, născută Girard. Tatăl provenea dintr-o veche familie din Basel în care se născuseră încă dinainte de Reformă turnători de clopote, pictori de sfinți și tipografi de carte; printre „Cloches de Bale” din turnurile catedralei din Münster mai sunt și astăzi unele care poartă numele atelierului lui von Speyr. Din aceeași familie au provenit medici și pastori și oameni de afaceri competenți în toate generațiile. Mama era copila unor ceasornicari și bijutieri care avuseseră succes la Geneva și Neuchâtel. Sora Adriennei, Helen, era cu un an și jumătate mai mare decât ea, fratele ei Wilhelm, acum medic, s-a născut în 1905, iar cel de-al doilea frate al ei, Theodor, director de bancă la Londra, în 1913.

Pentru muștrările zilnice ale mamei ei copila are o compensație misterioasă, care a ieșit la iveală abia în „*Secretul tinereții*”: o existență foarte copilărească în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, ghidată de „îngerul” care îi arată ce și cum trebuie să facă, îi arată cum trebuie să se roage sau să poată fi pur și simplu cu Dumnezeu, o învață încă de la început să aibă simțul jertfei și renunțării; de-a lungul întregii sale tinereți protestante a practicat energic dar fără emfază penitența voluntară, iar începând din 1940 zelul căinței sale a trebuit ținut în strictă ascultare pentru a nu deborda în exces – din dragoste pentru Dumnezeu, pentru Biserică și preocupările ei, pentru păcătoși.

La un moment dat, această viață în Dumnezeu poate fi, fără întrerupere și aproape implicit, o viață pe pământ;

la bunica ei iubită și evlavioasă, care își înțelege profund nepoata și care locuiește în afara orașului, într-o casă de la țară la „Les Tilleuls”, cosând de zor pentru cei săraci, și unde mai presus de toate e voie să taci. Adrienne a lăsat o relatare minunată a vieții lor împreună. Pe tatăl demn și taciturn îl adoră, are o înțelegere tacită și din ce în ce mai profundă cu el, i se permite chiar de mic copil să-l însoțească uneori la spital, pentru a-i vedea pe copiii bolnavi; hotărârea de a deveni ea însăși medic pentru a-i ajuta pe oameni este vie în ea încă din cea mai fragedă pruncie. Începe să lucreze pentru cei săraci încă din școala primară, la scurt timp după aceea fondează, împreună cu prietenele ei, o asociație pentru săraci. Încă din școala elementară și chiar și în liceu are obiceiul să observe atunci când cineva a făcut în clasă ceva rău și să ia asupra ei pedeapsa, atât de des încât învățătorul nu o mai crede. De la o vârstă fragedă a deprins și obiceiul de a accepta în tăcere toate acuzațiile. Încă înainte de a începe școala știa să citească și învăța totul cu entuziasm, suplinind-o uneori pe o profesoară a ei astmatică; singura materie la care apar dificultăți din ce în ce mai mari este religia. Cu fiecare nou pastor ea se lansează în noi discuții: se simte inexplicabil dezamăgită, protestantismul care i se prezintă i se pare gol, „Dumnezeu este altfel”, le explică ea în cel mai precis mod dascălilor ei. La nouă ani, le-a ținut o „prelegere” colegelor ei despre iezuiți și *reservatio mentalis* a lor, spunându-le că „îngerul” i-ar fi explicat că iezuiții sunt oameni care îl iubesc pe Isus în totalitate și că adevărul lui Dumnezeu este mai mare decât cel al oamenilor, astfel încât oamenilor nu li se poate spune întotdeauna totul așa cum se înțelege în

Dumnezeu. Ea nu știe acum nimic despre catolici, prinde doar din anturajul ei tot felul de remarci batjocoritoare și calomnioase despre aceștia. În liceu scrie un eseu despre „Prejudecăți” (*Les Préjugés*), în care îi reproșează profesorului de religie că nu vrea să vorbească despre celelalte religii (în special despre catolicism) și că le pune astfel elevilor ochelari de cal. E adesea bolnavă, face toate bolile copilăriei, în plus are mereu dureri de spate, motiv pentru care trebuie să zacă mult la pat, abia târziu se descoperă că are o spondilită; este mereu bolnavă înainte de Paște, „îngerul spune: din cauza Vinerii Mari”. Ea însăși va povesti, în partea a doua a cărții, misterioasa întâlnire pe care a avut-o la vârsta de șase ani, la Crăciun, cu sfântul Ignatius, pe o stradă în pantă abruptă din La Chaux-de-Fonds (mai târziu mi-a arătat chiar locul exact).

În vacanțe există Waldau. Este marele azil cantonal de nebuni de lângă Berna al cărui director era unchiul ei, profesorul Wilhelm von Speyr, a cărui soră, tanti Jeanne, ținea casa. Deși Helen era preferata mătușii, iar pentru micuța Adrienne lucrurile nu mergeau prea bine în casă, exista măcar grădina cea mare pe care o iubea, iar unchiul i-a recunoscut de timpuriu darul de a-i calma pe bolnavi, de a intra în contact cu ei, înveselindu-i pe cei depresivi – le dădea mâna, îi mângâia. De aceea el nu se sfia să o trimită pe Didi, care nu se temea deloc de nebuni, la pacienți cu păpușa ei. Adrienne voia mai presus de toate să participe la suferința bolnavilor; în rugăciune ea caută căi și i se oferă lui Dumnezeu.

 LA GYMNASIUM ÎN LA CHAUX-DE-FONDS

De vreme ce vrea să devină medic, tatăl îi permite să meargă la liceu – ceea ce mamei nu-i place. Adrienne este entuziasmată de toate materiile, își face doi prieteni pe viață – Charles Wolf, remarcabilul chirurg de mai târziu din La Chaux-de-Fonds († 1965) și Charles Henri Barbier, astăzi director al Uniunii elvețiene a cooperativelor de consum – toți trei sunt primii din clasă. Cu pastorul se ceartă pe tema celibatului, care ei i se pare a fi singurul mod corect de viață pentru cineva care își consacră viața lui Dumnezeu și Bisericii. Participă cu nerăbdare la adunările Armatei Salvării și trăiește chiar acolo experiența mărturisirilor publice ale păcatelor: dar acest mod de a mărturisi i se pare fundamental greșit (mai târziu a avut îndoieli insurmontabile și față de Caux* din același motiv), setea ei de adevărata mărturisire sacramentală avea să crească din ce în ce mai mult de-a lungul tuturor deceniilor până la convertirea ei și să rămână probabil principala forță motrice care a condus-o în cele din urmă la Biserica catolică. După doi ani, mama a reușit să o scoată pe Adrienne din liceu, pe motiv că acolo ar avea prea mult de a face cu băieții iar meseria de medic nu este, de altfel, pentru femei. Astfel, Adrienne petrece un an la liceul de fete, foarte nefericită, dar acolo își câștigă cea mai bună prietenă, pe Madeleine Gallet, vorbind mereu una cu alta despre Dumnezeu, despre o viață în devoțiune, și sfătuirându-se cum le-ar putea converti pe una sau alta dintre

colege în această direcție, tricotând și cosând pe viață și pe moarte pentru săraci. Madeleine îi explică: pentru tine nu există decât un singur lucru: să intri la mănăstire; dar Adrienne habar n-are ce este o mănăstire. Într-o noapte, tatăl ei o surprinde stând la birou înghețată în cămașa de noapte și învățând în secret cuvinte grecești ca să nu piardă legătura cu liceul din care plecase, o întreabă de ce face aceasta, iar în anul următor i se permite să se întoarcă acolo și este primită în triumf de băieți, fiind acum singura fată din clasă. Cu temperamentul ei cuceritor, cu umorul ei invincibil și cu judecata ei incoruptibilă când vine vorba despre chestiunile etice și religioase, devine curând liderul clasei.

Odată, într-o dimineață din noiembrie 1917, Maria i s-a arătat înconjurată de îngeri și sfinți (printre care l-a recunoscut pe Ignățiu); cu toate că îngerii se mutau și își schimbau locurile, ansamblul păstra caracterul unui „tablou”, al unei promisiuni pentru mai târziu – viziunile de după convertire și-au pierdut acest caracter de „tablou”, de icoană, au devenit o realitate deplină, apropiată –, Adrienne a rămas în genunchi la marginea patului până a venit timpul să meargă la școală; întreaga ei misiune ulterioară va fi marcată profund marianic.

TREI ANI DE BOALĂ

La scut timp după aceea, știe deja: tatăl ei va muri în curând. Intenția lui este să accepte un post de profesor la Basel. Dar Adrienne îl întreabă: „Crezi că mai merită, papa?” Tatăl moare de un ulcer perforat al stomacului.

* Loc deasupra lacului Geneva, în Elveția francofonă, unde își avea centrul mișcarea „Moral Re-Armament” (MRA) (n. t.).

Cu toate că unchiul întreține cu generozitate familia din Berna, mama ei va trăi de acum încolo cu teama de a nu avea suficienți bani, concediază slujnica, Adrienne simte o mare responsabilitate față de familie, își asumă, pe lângă școală, toată gospodăria – dar, la cererea mamei ei, urmează și cursurile școlii de comerț, pe lângă liceu –, continuă să lucreze în ciuda febrei care crește continuu, până când se prăbușește complet: tuberculoză la ambii plămâni, durere severă la respirație. În sanatoriul Lagenbruck (în vara lui 1918) medicul o întreabă dacă vrea să afle adevărul, iar la răspunsul ei pozitiv îi declară că nu va mai trăi să apuce primăvara viitoare. Este trimisă pentru doi ani la Leysin; o rudă de ispravă prin alianță, Charlotte Olivier, medic în Lausanne, îi poartă de grijă puțin de la distanță.

Mama pare să o fi uitat total; a apărut doar o singură dată la Leysin pentru câteva ceasuri, i-a controlat sertarele, i-a citit toate scrisorile, i-a ținut un mic discurs pe fugă și a dispărut din nou. Bani nu avea deloc, haine – abia dacă avea strictul necesar. Citea puțin, mai ales Dostoievski, învăța limba rusă. De îndată ce i s-a permis să se ridice puțin în picioare, fetele de la „Esperance” – un cămin de convalescență fondat de Charlotte Olivier – au luat-o cu ele acolo, ca să le țină prelegeri. Le-a vorbit atunci, de exemplu, despre „Ascultare și libertate”, despre „Adevăr și gradele sale”, „Dreptul de a gândi”, „Despre Dostoievski” etc. Printre ascultătoare s-a numărat și Louisa Jacques, care i-a spus: „Ai să mă constrângi să devin catolică” (lucru la care Adrienne însăși nu se gândea în niciun fel), și realmente s-a convertit, a intrat la „Clarise” și a

murit la Ierusalim cu reputația de sfințenie.² Adrienne a organizat un bazar pentru rușii săraci care, surprinși de revoluție, nu s-au mai putut întoarce acasă. Pauline Lacroix, o catolică pariziană cu care se împrietenise, i-a spus: „Tu ai fost făcută pentru ascultare.” Când s-au întâlnit din nou, peste câțiva ani, în Jura, unde Pauline conducea un cămin de copii, aceasta a fost dezamăgită că Adrienne nu se convertise încă. Odată, Adrienne s-a dus să se roage în urâta capelă catolică rece din Leysin; lumina veșnică din fața tabernacolului i-a vorbit despre prezența Domnului; și dintr-o dată a știut incontestabil: aici sunt acasă, în această biserică, așa cum alți oameni sunt acasă în locuințele lor.

După ce și-a redobândit o sănătate precară și cum, având o sănătate atât de șubredă, i-ar fi fost greu acum să mai devină medic, a hotărât la sfârșitul anului 1920 să participe ca voluntară la un curs pentru asistente medicale în spitalul diaconișelor din Vaud St. Loup. A trăit aici din nou experiența evlaviei protestante, străină pentru ea, la care s-a adăugat munca epuizantă care a făcut-o să se prăbușească din nou; abia după încă o jumătate de an de tratament la Waldau s-a refăcut, în fine, complet.

LA GYMNASIUM ÎN BASEL

Între timp, mama se mutase împreună cu ceilalți copii la Kleinbasel pe Florastrasse. În august 1921, Adrienne,

² Despre ea: Soeur Marie de la Trinité, *Conversion, Vocation, Carnets*. Beirut, 1942.

care nu vorbea decât o germană stricată, îi urmează acolo, se prezintă singură (mama ei nu o însoțește) secretarei liceului de fete – prietena ei de mai târziu Georgine Gerhard – și se înscrie la liceu, este admisă de rectorul Barth pe o perioadă de probă de șase săptămâni (pentru că, din cauza bolii, pierduse trei ani de liceu), dar lucrează atât de intens încât, după un an și jumătate, trece *matura* împreună cu celelalte fete; în plus, ia și lecții de pian de la dirijorul Münch, care îi pretinde să exerseze cel puțin trei ore pe zi. În acești ani, muzica este pentru ea o cale către Dumnezeu, pe care îl percepe din cel în ce mai mult ca „altfel” și care pare să nu răspundă rugăciunilor ei furtunoase. O mare ceartă cu mama ei o aduce în pragul disperării: oare viața ei mai are vreun sens? Căci i se pare că nu realizează nimic, ci doar le stă în drum tuturor. Pe podul de cale ferată privește lung în apele Rinului care o ademenesc în jos. Dar atunci învinge gândul: ar fi o lașitate să moară. Acasă trăiește ca o străină. Are un singur prieten: pe Heinrich Barth (profesorul de filosofie de mai târziu, fratele lui Karl Barth), este legată și de Eva Bernoulli, fiica lui Carl Albrecht Bernoulli. La școală le dă sfaturi materne multora dintre colegele ei și câștigă chiar încrederea rectorului.

STUDIUL MEDICINEI

După absolvirea liceului, Adrienne a fost hotărâtă să studieze medicina. Mama, care voia s-o angajeze ca secretară la Bankverein ca să câștige repede bani, și care îi alesese deja și un funcționar bancar mai în vârstă ca soț, este

atât de supărată de decizia ei încât nu-i mai vorbește săptămâni întregi și le interzice și fraților ei să vorbească cu ea. Unchiul din Berna are rezerve, în primul rând din cauza sănătății precare a Adriennei, în realitate dorind însă să o protejeze pe tânăra total inocentă de realitățile acestei meserii – acesta este motivul pentru care, în ciuda rugămintilor ei, nu îi va plăti studiile. Dar ea merge să se înscrie, apoi îi cere prietenei ei Georgine să-i facă rost de lecții particulare, din care dă cel puțin douăzeci pe săptămână, până târziu în noapte. La muzică renunță și o face în mod deliberat ca „jertfă” către Dumnezeu, în beneficiul viitorilor ei pacienți. Peripețiile studiilor sale medicale nu vor fi relatate în detaliu aici, pentru că ea însăși le descrie în culori vii în ambele sale biografii. Dezgustul inițial din camera de disecție învins de rugăciunea pentru morții ale căror mădulare trebuie să le disece, prietenia pe viață cu Adolf Portmann, profesorul de zoologie de mai târziu, cu Franz Merke, importantul chirurg de mai târziu, admirația plină de iubire pentru îndrumătorul și profesorul ei Gerhard Hotz, a cărui moarte timpurie a lovit-o din plin, ușurința în toate materiile și lucrările care implică oameni vii, în schimb marele efort la anatomie, satisfacția deplină că poate să aibă în sfârșit de a face cu bolnavii, că poate să meargă liniștită prin saloane noaptea, ca să-i mângâie, să-i ajute, să-i pregătească pentru moarte, indignarea față de tratamentul nedemn și inuman al pacienților în sala de curs, a mamelor necăsătorite în sala de naștere, față de un medic care trece asupra unei asistente proprii-i vină în moartea unui pacient – Adrienne face ca toți studenții să-i boicoteze cursurile, până când conferențiarul trebuie să